

ЧУДОТВОРНАТА БЪЧВА

Отчаяние царуваше въ столицата на Холандия. Добрият цар Балдуинъ бѣше боленъ отъ меланхолия. Всѣки денъ ставаше все по-нервенъ и по-мрачно настроенъ, а това опечаляваше русата принцеса Вилхелмина и я караше да плаче. Дворцовиятъ лѣкаръ съ нищо не можеше да му помогне. Меланхолията на Царъ Балдуина бѣ неизлѣчима.

Принцеса Вилхелмина, която бѣше много умна, повика въ двореца смѣшници и играчи съ свѣтвна слава. Но царъ Балдуинъ не се поправи и отъ тѣхнитѣ смѣшки.

Тогава принцеса Вилхелмина разпрати глашатаи: който се чувствува способенъ да излѣкува царя, да се представи въ двореца. И който го излѣкува, ще получи награда отъ десетъ хиляди златни наполеона.

Една слънчева утринъ предъ входа на двореца спрѣ количка, впрѣгната въ магаре. Въ количката имаше една бѣчвичка, върху която бѣ седналъ червендалестъ момъкъ, облѣченъ съ потури и островърхъ калпакъ. Личеше, че бѣ чужденецъ и че е трѣбвало да измине дълъгъ пѣтъ, защото бѣше много прашенъ. Той скочи на земята и се обърна къмъ пазача:

— Хей, тукъ ли живѣе царя?

Пазачътъ не можа да разбере езика на момъка и направи отрицателенъ знакъ съ глава.

Момъкътъ избѣбри:

— Ама че тиква е тоя пазачъ, нищо не разбира. ...

После извади една монета съ образа на Балдуина, тикна я подъ носа на войника и попита:

— Тукъ ли живѣе този господинъ? Пазачътъ разбра и каза:

— Йо! Йо!, — което значеше „да, да“.

Тогава момъкътъ поиска да влѣзе въ двореца съ магарето си. Пазачътъ се възпротиви. Притекоха се и други войници и малко остана да хвърлятъ количката и бѣчвичката на земята. Момъкътъ, обаче, завика:

— Неблагодарници! Нося лѣкъ за вашия царъ!... Тукъ, въ тази бѣчвичка е, а вие ме пѣдите!...

Вдигна се таквазъ врѣва, че принцеса Вилхелмина полюбопитствува да види що става. Като чу, че момъкътъ носи лѣкъ за баща ѝ, извика да го пуснатъ да влѣзе.

И бързо изкочи насреща му. Принцесата, която бѣше добре обрзована и знаеше много езици, разбра на какъвъ езикъ говорѣше момъкътъ съ магарето.

— Български! Наистина, ти българинъ ли си? — извика радостно тя, защото ѝ бѣше приятно да вижда българинъ въ Холандия.

— Чистокръвенъ българинъ, княгиньо, — отговори момъкътъ, безъ да се смуцава.

— И отъ кое мѣсто си? — попита принцесата.

— Отъ Перушица, Пловдивски окръгъ.

— Перушица ли?

— Да, княгиньо. Тя е село, което сигурно не е отбелязано въ вашитѣ географски карти.

— Какво лѣкарство носишъ въ бѣчвичката?

— Лѣкъ противъ меланхолията,